

Divoká honba

Jiří Šesták

**Příběh ze Šumavy
z časů, kdy se budoval ráj
a Bůh si zakryl tvář**

Jiří Šesták

Divoká honba

**Příběh ze Šumavy z časů,
kdy se budoval ráj a Bůh si zakryl tvář**

Obsah

I. Když tě potřebuje vlast	5
II. Podkova.....	10
III. Slunce zapadá v poledne	20
IV. Na cestě	24
V. Jak seno a stáj	26
VI. Setkání	32
VII. Kovoví chrousti táhnou	36
VIII. ... sie kommen	42
IX. Výlet do budoucnosti	49
X. Návštěva na druhé straně	56
XI. Pozvání	62
XII. Divoká honba	67
XIII. Nový domov.....	84
XIV. Přes potok	86
XV. Pavučina smrti	91
XVI. Alpská vyhlídka	96
XVII. Radostná zpráva.....	101
XVIII. Zapomenutý generalissimus.....	105
XIX. Čutora.....	112
XX. Kam jdeš, Petře?.....	116
XXI. Tenká hranice bytí.....	121
XXII. Vykoupení.....	123
XXIII. Čas sraňů	128
XXIV. Panta rhei	129

Divoká honba patří k temným pověstem šumavských hor, ale i staré Evropy. Nájezd zběsilé jízdy démonických bytostí a přízraků, které se zjevují ve vichřicích a bouřích, prohání se po obloze či po zemi, děsí a ničí vše, co jim přijde do cesty. To je divoká honba.

Možná jde o skupinu lovců, kteří zahynuli při lovu, a možná že jsou to prokleté duše neživých, kteří si odpykávají trest za své vojenské zločiny spáchané na nevinných obyvatelích hor. A že se těch armád za ta staletí prohnalo přes úbočí hor bezpočet. Pro své zlé skutky jsou bohy odsouzeni k věčnému utrpení v podobě nekonečných bitev. Snad i proto se na Šumavě *Divoké honbě* říkalo *Červení jezdci*.

Tato fascinující pověst sahá do nejstarších germánských dob. První písemné zmínky o víře v přízračnou divokou honbu pochází až z hloubky věků. Po únorovém komunistickém puči v roce 1948 ovládla nejen Šumavu, ale celou českou společnost novodobá obdoba *Divoké honby*, která přinesla do českých zemí společenský zmar a mravní zkázu na celá budoucí desetiletí.

I. Když tě potřebuje vlast

Učitel Šimáně si uvědomoval, že se blíží jeho velký okamžik. Okresní stranický výbor ho vybral k velmi zodpovědné práci. Jako učitel praktické výuky na střední průmyslové škole dostal stranickou důvěru a pověření, aby doprovázel budoucí studenty pražské pedagogické fakulty na jejich povinné praxi. Za označením takzvaného vagónování pohraničí se skrývalo rozebírání a následná demolice německých chalup po vyhnancích a posílání stavebního materiálu do vnitrozemí. Byl si vědom své odpovědnosti vytvořit z budoucích pedagogů pomocí manuální práce další socialistickou brigádu mládeže. Posvátně balil několik plakátů a seřadil některé texty určené pro volný čas studentů. Text jedné básně si znovu a znovu opakoval, aby mohl ukázat studentům správný směr myšlení mladého socialistického člověka. Byla to vlastně píseň, ale při dobrém přednesu se dá i recitovat. Okraje s úctou stočených plakátů do jedné větší role pečlivě obalil, aby se, nedej Bůh, přesněji řečeno – strana a vláda, nepomačkaly.

Z dlouhého pouzdra z tvrzeného papíru potaženého látkou vydal stočený arch. Rozbalil ho a poněkolkáté si přečetl, že Universitas Carolina jmenuje Josefa Czerneho doktorem přírodních věd. Datum – 1923. Manželka si velmi považovala diplomu svého otce z Karlovy univerzity, a když se stal jednou z náhodných obětí heydrichiády, opatrně diplom sejmula v rodném domě ze zdi, uložila ho do červeného pouzdra a chránila za války před případnými zvědavci. Nebezpečí, že by se mohl některý ze spoluobčanů „rozpomenout“, že paní Šimáněová je skrze své dívčí jméno spojená s tak nebezpečnou událostí jako atentát na zastupujícího říšského protektora, bylo v té době docela reálné. Po válce diplom opět putoval na zed' k zázvisti Šimáněho, který také toužil mít univerzitní vzdělání, ale kapacita jeho mentálních schopností mu dovolila vystoupat v hierarchii intelektuální elity pouze ke stupni učitele praktické výuky na střední odborné škole. Po revolučním únoru 1948 byl zasklený diplom vyjmut ze svého rámu a uložen znovu do svátečního červeného tubusu. Manželka podlehla naléhání svého muže, který stoupal po kariérních stupních komunistické strany, a proto důsledně zbavoval stěny nebezpečných relikvií, ať už to byl dřevěný kříž po babičce, na skle malovaný svatý Jiří v boji s drakem či již zmíněný diplom rodinného příslušníka, zabitého v souvislosti s akcí československých parašutistů RAF. I příbuzní těchto obětí, statečných zahraničních bojovníků, získali mnohdy stigma nespolehlivých, ba podezřelých občanů.

Čím více bývalých západáků dalo přednost návratu zpět do západní části Evropy, tím více nebylo možné toto nebezpečí nerespektovat. Ti, co zůstali, končili v komunistických lágrech či na popravišti.

Tubus se proto uzamkl do almary a vylovil teprve dnes. Šimáně buržoazní diplom vyjmul a následně zasunul do škvíry za kredenci. Do uprázdněného prostoru pozdru vložil Šimáně plakáty nesmírné důležitosti se soudruhem Klementem Gottwaldem a se samotným generalissimem Josifem Vissarionovičem Stalinem. Rudá do rudé. Měl radost, že dle použitých barev se oba vůdci těšili na plakátech výbornému zdraví. Šimáně byl pyšný na nápad uložení cenného propagačního materiálu, protože i v tomto aktu viděl nástup historické pravdy, které se snaží celou svou bytostí oddaně sloužit. Manželka rezignovaně mlčela. Je to manžel, kdo dokáže sehnat poukázky na nedostatkové zboží či potravinové lístky mimo přidělový systém. Byla to jedna z výhod velmi dobrých kontaktů na některé soudruhy z okresního výboru partaje, kteří oceňovali jeho velmi obětavou práci pro stranu. Při zabalování drahocenného obsahu do tubusu napadlo Slavoje Šimáněho si ještě jednou přeříkat předem připravené verše. Hrál si s představou, že jimi možná doprovodí vyvěšení obrazů obou vůdců v šumavském údolí, kde čekají německé chalupy na své rozebrání a odsun do vnitrozemí, tedy opačným směrem oproti jejich obyvatelům před několika málo lety. Z připravených desek na stole vyndal přehnutý list popsaného papíru a takřka obřadně jej rozevřel. Stoupl si před zrcadlo přichycené na vnitřních dveřích robustní skříně. Jistě si tyto verše najdou příhodný okamžik. S lehkou úklonou se přenesl do příštích dnů a rozvážně se jal deklamovat:

*Nová pec už pevně stojí,
železo z ní vytéká.
Silnější zas budem v boji
za nového člověka.
Kypí, syčí litina,
rudě září Donbas...*

Ke vši smůle se z kuchyně ozval manželčin hlas a samozřejmě v obvyklém duchu, kdy že budou konečně ty potravinové lístky navíc. Jako by už dvojce v tomto měsíci nedostala. Ale protože si děti navykly mazat máslo na rohlíky, přeslázovat kakao a dvakrát týdně se přejídat buchtami s tvarohem, protekční nášup lístků nestačil. A ještě k tomu to podezření, že podstrkuje i rodině svého bratra... Je obtížné umírnovat tuto nedisciplinovanost. Na argument, že za války utrpěla ženina rodina od Němců spoustu příkoří, nemělo smysl reagovat. Připomenout, že přes tragický osud jejího otce ona ani její

matka kdesi na hájovně v černokosteleckých lesích za celou válku neviděly jediného německého vojáka, mohlo být značně riskantní. Prořeknutí starého hajného, manželčina strýce, že ženská část rodiny trpí násilnými sklony, vzal na lehkou váhu jen zkraje manželství. Proto i dnes Šimáně naprázdno polkl, zavřel desky a spokojil se s částečným výsledkem zkoušky. Měl ze sebe radost. Cítil, že i ve zkrácené verzi železná častuška v jeho přednesu konečně ožila. Hlas měl znělý a vyslovoval dobře. Byl upřímně přesvědčen, že je přítomen budování nové společnosti. Že ji spoluvytváří. Je součástí velkého díla, součástí nových dějin. Součástí veliké rodiny tvůrců. Naplní vizi o správné kultuře. Podle sovětského vzoru. Ano, pomůže na svět idejím konfliktu mezi dobrým a nejlepším. Pod vedením soudruhů Ždanova a dokonce samotného soudruha Stalina.

* * *

Ve vzdáleném krajském městě si dívka Karolína pročesávala své rezavé vlasy, aby si je vzápětí umně splétala v bohatý dlouhý cop. Na této dívce, spíše už mladé ženě, stálo několik věcí za povšimnutí. To, že se rozhodla jít studovat pedagogickou fakultu v naději, že bude v Praze sama a že se oddá při studiích své lásce – atletice spárované s nějakým nejschůdnějším předmětem nabízeného studia. Chtěla být daleko od rodičovského dohledu, mít dobré trenéry a běhu zasvětit získanou svobodu vysokoškoláka. S ohledem na její dosavadní život v oddílu *Rudá hvězda* se mohla tato představa přirozeně vyvíjet. Její dívčí tělo bylo nejen atleticky štíhlé, ale i znepokojivě svůdné. Podružnost, že měla pod tizianovskými vlasy pomněnkově modré oči, se jevila jako neodpuštělná škodolibost vůči obojímu pohlaví ostatních vrstevníků. Další překvapující skutečností na této krásce byly pihy. Při její jemně opálené hedvábné pleti a barvě vlasů jen tušená existence pih. Znalec porcelánu by v oné jemnosti nejspíše hledal inspiraci v manufaktuře ze Sèvres než v Míšni. Znalec ženské krásy by podotkl, že tato značka je nejspíše toskánská, uchovávaná po celá staletí jakýmsi tajemným elixírem, uzavřené genové reprodukce z této části Itálie. Snad na počest mistra Botticelliho. A to v ostrém kontrastu oproti Šimáněmu, jehož pleť odpovídala spíše jihočeskému kaolínu, spojenému s osudem napoleonského dělostřelce s tisíci zrny střelného prachu zažranými do kůže.

Náhodný pozorovatel se mohl na tuto dívku dívat donekonečna a stále obdivovat tvořivé síly přírody, či přírodě zazlívát její škodolibost, se kterou se musíme vyrovnávat před vlastním odrazem v zrcadle. Karolína skládala do kufru s rafinovanou pečlivostí každý kousek oděvu. Poprvé se setká se svými budoucími spolužáky a na-

víc v zapomenutém koutě šumavských hor. Ani očekávaná manuální práce není důvodem, aby si zabalila vytahané tepláky a k novým tenisům gumové nazouvací návleky zvané šedý mor. Zručně si upravila nedávnou kořist, kterou její otec, architekt, přivezl z nějakého rozmaru dějin v podobě sportovních kalhot z Francie. Zatímco se již stavěly obytné bloky pro obyvatele podle ruského mustru, někoho z režimních papalášů hereticky napadlo, že pro straníky by bylo možné se nenápadně inspirovat něčím světovějším. A tak se několika architektům umožnila studijní cesta do Francie. Zatímco se otec vrátil rozzářený z Marseille, inspirovaný Le Corbusierem, Karolína byla unešená z přiléhavého běžeckého trikotu s francouzskou trikolórou v lampasech. Z jejího pozdějšího tvrzení, že se jedná o zkušební výrobek československého oděvního průmyslu, propadl ne jeden sportovec takovému nadšení, že v následujících letech nahlížel do fádních výloh se sportovním zbožím a otravoval neustálými dotazy nic nechápající personál, kdy že bude konečně ukončen vývoj tohoto sportovního trikotu a ocitne se v prodeji, respektive pod pultem.

* * *

Hans, bydlící v jedné z rakouských chalup v těsné blízkosti hraničního potoka, dokončil v těchto dnech poslední zkoušku na Technische Mittelschule v Linci a vracel se domů do příhraniční vesnice v Böhmerwaldu. Vlastně do té části obce, která zbyla na rakouské straně hranic poválečným rozdělením a kam se po vyhnání z nedalekého rodného statku vystěhovali k příbuzným. Hans věděl, že tyto prázdniny jsou jeho poslední, a stejně jako všechny předešlé velmi pracovní. Na československé straně se začala budovat hned zkraje tohoto roku ostnatá stěna podél celé hranice s Německem a Rakouskem. To bralo původním obyvatelům této části Šumavy i poslední naději, že se situace uvolní a mnozí z vyhnanců – ušlechtilé řečeno odsunutých, jak zněla oficiální rétorika – se budou moci vrátit do svých staletých domovů a hospodářství. Proto je v tomto létě třeba pustit se do stavby nového domu, kam by se mohli s rodiči a sestrou nastěhovat. Dosavadní azyl u prastrýce byl více než stísněný. Aby tento nový domov uchránil od dalších katastrof, rozhodl se Hans nenastoupit na velmi slibné místo do továrny v Linci, ale zůstat v této krajině a sloužit na hranici jako člen finanční stráže. Od sklonku léta.

* * *

Ve stodole opuštěného německého statku pár základňáků od pohraniční roty v Pasečné rozkládalo s nadávkami na blbý inteligenty

několik železných paland, polní lůžka a pokládalo na ně vojenské deky. Zatímco kouřili laciné Lípy, vehementně se dohadovali, kolik z té brigádnické grupy bude kluků a kolik holek. Debata kolem kluků byla krátká a skončila u naděje, že možná některýmu inteligentovi dají přes hubu. Rozumování kolem děvčat byla podstatně delší, ale také monotematická. Zájem se soustředil na jejich tělesnou vyspělost s důrazem na podstatnou okolnost, aby ty vysokoškolský buchty měly hlavně velký kozy.

* * *

Petr a Břetislav, kamarádi již od první třídy, trávili poslední červnovou neděli ve Starém Plzenci, kam přijeli z Libně pomáhat Břetěťově tetě se stavbou zahradního plotu. Zítra ráno se musí dopravit do Českých Budějovic na nádraží, odkud budou v poledne odvezeni zvláštním autobusem na svou první, dá se říci už vysokoškolskou akci. Vše potřebné mají s sebou v tornách neboli v ruksacích. Tedy pouze Petr, neboť Břetěť je šťastným majitelem tolik oceňovaného „telete“, úhledného trampského zavazadla potaženého dobytčí srstí. Sen mnoha zálesáků a skautů již od první republiky.

Že by se hned v prvních prázdninových dnech chtělo Břetěťovi a Petrovi na brigádu, tak to ani náhodou, ale nařízení stávajícího dělnického ministra školství pro začínající vysokoškoláky hovořilo jasně. „Aby si budoucí inteligence vážila hodnot, musí vědět, že nejvýše stojí dělnická třída a její manuální práce. Vzdělání je podřízeno revolučnímu uvědomění. i v tomto je nám Sovětský svaz nevyčerpatelnou studnicí inspirace!“

II. Podkova

Voňavé piliny se sypaly na prohřátou zem jako drobenka na rebarborový koláč. Rámová pila vrhla na své cestě neustále se prohlubujícího zářezu možná čtyřmetrového trámu, který dělila na polovic. Hutné dřevo, kdysi impregnované volskou krví a stále ještě provoněné pryskyřicí, vtahovalo sluneční paprsky počínajících prázdnin. Náhle zazvonil náraz ozubeného listu pily o železnou překážku ve dřevě.

„Břěťo, nemáš kleště?“ zavolal asi osmnáctiletý mládenec, zápolící s hřeby uvězněnými ve zpola přeříznutém trámu, na stejně starého parťáka. Ten udusával těžkou palicí poslední železniční pražce vsazené kolmo do země. Teď přijdou na řadu trámy, které však svými nevytahanými hřeby komplikují včasné dokončení plotu.

„Jenom ty, co máš v ruce,“ ozvalo se odpovědí.

„Štípačky, myslel jsem velký štípačky, Břěťo! Nemůžu to řezat, jsou tady hřebíky.“

„Ty nemám, plantážníku. Zeptej se tety.“

„To si tak pomůžu, tvoje teta ví leda, kde má cedník,“ zašklebil se Petr, otřel si kapky potu z čela a s povzdechem se snažil vybrat vhodnější z trámů složených na trávě otevřené zahrady. Včera večer je přivezli z jakési bouračky ze Šumavy na nákladním voze značky Praga RND, tedy „Rychlém Nákladním Dieselu“. Petrovi se v počátečním létě do Starého Plzeňce chtělo podstatně víc než na svazáckou brigádu někde v šumavském pohraničí. Nedaleko byl rybník, vedle stavení příjemná hospoda. Tím, že kamarádova teta slíbila za pomoc každému po dvou pětkách, a dokonce v podobě nově tištěné dvacetikoruny, to byl příjemný začátek léta.

„Teto? Tedy... paní Stehlíková?“ zavolal Petr do nitra udržované chalupy.

„Co je, Petře? Potřebuješ něco?“

Ve dveřích se objevila čtyřicátnice mladistvého vzhledu, která vyvolávala v Petrovi i jiné představy, než by odpovídaly účtě k ovdovělé ženě. Ta byla naopak ráda, že při starostech o svou stárnoucí matku může promluvit s mladým mužem.

„Promiňte, nemáte štípací kleště?“

Petr si namlouval, že ho upoutal pouze lehký svetřík z jemné shetlandské vlny hlubšího výstřihu. Ve skutečnosti jeho oči přitahovala výrazná čára vycházející z hlubiny věčkového vykrojení svetříku, která potvrzovala svůdnost poprsí paní Stehlíkové.

„To nevím, krasavče, zeptej se Břěti.“

Nešlo si nevšimnout, že její úsměv při odpovědi s laskavým pochopením sledoval mládencův pohled. I proto byl jemně provokativní. Petr i přes lehké rozpaky dokázal pohlédnout usmívající se ženě přímo do očí.

„Tam nepochodím. Ten mě poslal za vámi. Má jen kombinačky. V trámech jsou hřeby a těma je nevytáhneme.“

„No jo, ten ví leda, kde jsou rodokapsy... Člověče... co v kolně?“

„Co jsme našli, vzali jsme s Brétou ven. A neví babička?“

„Ta spí, nechci ji budit. Zkus se zeptat támhle v domku, jak vykukuje ten velký kaštan. Tam bydlí bejvalej kovář. Sice nemá rád lidi, věčně nadává, ale zkus to. Jsi hezkej kluk...“ usmála se vlídně Brétova teta a Petra napadlo, jestli těch poklon nezačíná být trochu moc. A jeho mimoděčných pohledů do výstřihu také.

„Jasně, bejt hezkej kluk na starýho kováře určitě zabere,“ rozpačité se uchechtl a zavolal na kamaráda.

„Plantážníku, nechceš se mnou zajít ke kováři pro velký štípačky?“

„K tomu našťvanýmu medvědovi bych nešel, ani kdybych ty hřebíky měl tahat zubama. Zkus si to, hombré, sám. Přibiju zatím na sloupy příčný latě.“

Petr pokrčil rameny a pustil se po zaprášené silnici. Dřevěné plaňky z tenké kulatiny, na kterých ospale poklimbávalo pár různobarevných hrnků, stály před obíleným domkem s dveřmi složenými z prken do tvaru rybí kosti. Domek vyvolával v Petrovi až starosvětský dojem. Tři okna s bohatými muškáty na parapetech toto zdání úspěšně umocňovaly. Starší paní, jistě v důchodu, plela kout skromné a udržované přední zahrádky. Byla plná fial, chrp, kopretin a prokvetlá měsíčkem. Starší muž s koleny mírně od sebe a ošmataným plstěným kloboukem spuštěným do půli nosu podřimoval na lavičce vedle proslapaného kamenného prahu domu. Petr tichým hlasem pozdravil a s omluvným úsměvem poprosil ženu o pomoc. Prý je manžel kovář a zda by mu mohl půjčit nějaké větší kleště.

„Kovář sice je, ale nic nepůjčuje, a není dobré, zvláště v téhle chvíli, ho budit,“ odpověděla ještě tišším, ale pevným hlasem kovářova manželka.

Petrův pohled uhnul k podřimujícímu muži. Zdálo se mu, že se mezitím jeho hlava mírně zaklonila a ze stínu pod čepicí blýskl odraz oka. Ruka s vyhaslou dýmkou se znatelně pohnula. Ztlumil svůj hlas ještě víc a pokorným pohledem opakoval ještě jednou svou prosbu. Žena s motýčkou v ruce po chvilce zaváhání zavrtěla hlavou.

„Co chce ten kluk!?“ Hrubý ostrý hlas rozřízl rozpačité ticho.

Kovář bez pohybu rukou složených v klíně nyní zcela zřetelně zaklonil hlavu a odhalil zvrásněnou tvář.

„Co ksakru chcete!?“ opakoval kovář svou otázku, která byla daleko víc hozenou hrstí střepů a hřebíků po cizinci za plotem než obyčejným dotazem. Jeho manželka se s viditelnými rozpaky podívala na Petra. Omluvila se nenápadným gestem a jemným posmutnělým úsměvem. K jejímu údivu se ale mladý muž neotočil k odchodu. Naopak. Popošel pár kroků vpřed, otevřel branku a klidným krokem se dostal ke starému muži.

„Co sem lezete!? Vypadněte! Já vás neznám.“

Záda starého muže se narovнала do mohutnosti a ruka uchopila o lavici opřenou sukovici.

„Promiňte, pane kováři, jde o paní Stehlíkovou. Potřebuje opravit plot. Řežeme trámy a jsou v nich hřebíky. Potřebovali bychom pořádný kleště. Víte, jsem tu jen na dva dny s jejím synovcem, a když to spolu nestihneme, sama to nezvládne.“

„Co je mi do toho. Moje starost to není.“

„Já vím, pane kováři, ale moje ano. Slíbil jsem, že jí pomůžu. A pomáhat lidem je přece slušnost.“ Petr se nedal odbýt a tón jeho hlasu se stal neústupnější.

„Tak ať jí pomůže její starej. Jděte pryč!“

„Táto...“ ozval se vyčítavý hlas jeho ženy.

„To asi nepůjde. Její manžel umřel při bombardování Škodových závodů. Žije jen se svojí matkou.“

Kovář vydal neurčitý hrdelní zvuk. Ruce, které svíraly hůl, vzbuzovaly stále respekt.

„Říkáš při bombardování Škodovky? Tam jsem byl taky. Myslel jsem, že to byl jeho bratr. Nestarám se o lidi.“

„Stehlík se jmenoval. Táhle za tou velkou chalupou...“

„Vím, kde bydlí... bydlel Stehlík. Žiju tady čtyřicet let. Byl to frajer. Zdravil na půl huby,“ zavrčel stále nepřístupně. Podsaditá a spíše vyšší kovářova postava se namáhavě zvedla a opření o hůl prozradilo, že pravá noha již neslouží tak, jak by její majitel potřeboval.

„Nikdy si u mě nenechal udělat nic pořádného, i když furt očumoval, a já teď jeho starý mám půjčovat kleště?“ Zmizel v šeru chodby domku, ze kterého Petr cítil příjemný závan chladu.

„Nehněvejte se na něj...“ Petr ucítil lehký dotek na rukávu. Vzápětí se kovářova žena pomalým krokem vzdálila mezi záhony.

Petr se na kováře nehněval a ani necítil nějaký nepříjemný pocit. Starý muž ho přitahoval až příliš okázalou obhroublostí, za kterou se skrývala jakási bolavost. Když vyšel zpět z přítmi chalupy, nesl dvo-

je různě veliké kleště. Ztěžka dosedl na lavici a položil je vedle sebe.

„Večer mi je přineste. Nechci, aby na noc byly u cizích. Nejsou na to zvyklý.“

„Děkuju. Můžu se vás na něco zeptat, pane kováři?“

„Vy ste ale neodbytný.“

„Proč myslíte, že si pan Stehlík u vás nenechal udělat nic pořádného, i když furt očumoval?“

Kovář se podíval na svou ženu a neočekávaně se uchechtl.

„Protože byl srab. Protože se mu dycky líbila tady Růženka a bál se, že bych to poznal a dal mu přes hubu. Už když mu bylo sotva dvacet a Růžence pomalu dvakrát tolik. Víte, mladý muži, zralý ženský mají pro holobrádky velký kouzlo. Ani se nemuší moc snažit. Vid', Růženko!“ Růženka ponořená v záhonu letních květů se snažila neslyšet.

Petr se na kováře usmál: „No jo, to máte pravdu. Ale já bych si u vás určitě nechal něco udělat. Kovářina se mi líbí.“

„Co ty o tom můžeš vědět?“

„Vlastně nic, jsem městskej kluk. Ne Pražák. Z Libně. Ale jako malej jsem si vždycky představoval, že kovář má někde schovaný vchod do podzemí, někam do kráteru, kde to bublá, a on si tam chodí pro žhavo...“

„Chodit pro žhavo... to je hezký, to mě nikdá nenapadlo.“

„Ještě kováte?“ zeptal se Petr bezelstně, aby se vzápětí ulekl, že udělal chybu.

Kovářova tvář se zvrásnila, lícní kosti vystoupily a ostrý nos byl ještě výraznější. Petr vnímal, že se ocitl v zakázaném území. Jak se proměňovala kovářova tvář, napadlo ho, že tento námahou, ohněm a potem k jisté ušlechtilosti vymodelovaný obličej by mohl sloužit jako muštr pro skicu indiánského náčelníka.

„Nemám kovářnu. Kurvy mi ji sebraly.“

„Tatínku, ne tak nahlas,“ špitla prosebně Růženka.

„Neřek jsem, jaký kurvy!“

„Ach Bože,“ zasténala potichu žena.

„Víš, kdo loni zavraždil Horákovou? Tak to byly ty samý.“

Petrovi se udělalo sucho v ústech, že nemohl ani polknout. Vnímal, že kovářova manželka bezmocně rozhodila rukama a odešla do stavení. V rozpacích nevěděl, jak reagovat. Doma se o procesu s Horákovou mluvilo. Maminka po zprávě v rozhlase, když několikrát opakovali rozsudek, plakala, otec nevěděl, jak nejít do práce, kde se hromadně podepisovaly prohlášení pracujících souhlasících s trestem smrti. A tak se stejně potácel mezi pochybnostmi svých kolegů a známých, že kdyby nic Horáková neudělala, tak by přece trest

smrti nedostala. Petr se raději přestal na čas potkávat s kamarádem, který nosil do školy informace ze zahraničí, jak se proti šílenému trestu postavil Einstein, Churchill i manželka prezidenta Roosevelta. Vlastně nestál o podrobnosti, cítil, že nemůže v té věci něco udělat, tak proč se tím trápit, přemýšlet, znepokojoval. Každý den přinášel nové důvody k novým pochybnostem, strachu či nutkání se vzepřít a bránit se tomu. Ale nakonec bylo jednodušší nevidět, nevnímat, zapomenout. Jako další nové a nové události, které byly znepokojující a tím nepříjemné. Přistoupil jako celé okolí na zmrazení spousty otázek a pochybností, i proto nebyl připraven na slova člověka, který mu nyní půjčil kleště. Naštěstí kovář netrval na odpovědi.

„Jo, byly to ty stejný kurvy, jaký mi sebraly kovářnu. Potřebovali lidi do Škodovky, do fabriky. Nechtěl jsem. Tak přišli a sebrali mi kovářnu. Aby mě donutili.“

„Ale třeba byste tam byl taky užitečný...“ snažil se být smířlivý Petr.

„Ty bys šel sloužit ke zlodějům, kteří ti všechno ukradli?“

Petr se na okamžik odmlčel, podíval se do kovářových očí, ze kterých šla síla i pýcha. Cítil, že z přítmi chodby domku jsou na něj upřeny i oči kovářovy manželky.

„Asi ne, asi by mi byla hanba...“

„Tak, chlapče, nemohl bys, kdybys nechtěl přijít o duši chlapa. Proto jsem je taky poslal do prdele a nastoupil do statků, kde jsem za mizerný peníze koval koně.“

„Mrzelo vás to?“

„Jestli mě mrzelo, že mi sebrali kovařinu? Ne, šťvalo mě to! Jasně, že mě to šťvalo. Byl jsem dobřej pro francouzskýho generála, ale pro komunisty ne?“

Kovář zaklonil hlavu a nastavil se dopolednímu slunci. Petr se díval do zbrázděné tváře, přestarlé jak staletý kmen, a napadlo ho, že ta tvář je svým způsobem gramofonovou deskou s mnoha letokruhy vrásek, které vypovídají o velkých zimách či suchých létech. O velkých nadějích, co se rodí s mládím, i velkých zklamáních, v co se tyto naděje proměňují. Co vráska, to zářez v paměti. A možná nejen jeho, ale i jeho předků, kteří mu prošlapali cestu ke zrození. Z povyhrnutých rukávů čisté, ale seprané flanelové košile vyrůstaly víc šlachovité než svalnaté paže poznamenané jizvami různých velikostí. Celému tělu dominovaly ruce. Neúměrně, předimenzované, sebevědomé a vědoucí. Jakoby klíče k poznání. Klíče k osudu. Petr si uvědomil, že podobné ruce viděl na fotografiích Rodinových soch a zalitoval, že nedokáže vlastníma rukama sejmout jejich otisk. Jak rád by vytesal tuhle zachmuřenou chlapskou tvář, tyto mohutné

ruce, které připomínají nejednoho občana z Calais z toho úžasného Rodinova sousoší, jdoucí s provazem na krku zachránit své město před zničením. Zahlédl pohyb ve dveřích a stočil k nim oči. Stará paní se mírně usmívala a jemným pohybem hlavy mu dala najevo, že audience skončila, že kovář se pohroužil do svého světa zapomenutých výhní a kováren, kam nemá smrtelník přístup. Petrovi se ale nechtělo odejít. Jako by si nevšiml nenápadné výzvy kovářovy ženy, pronesl tichým hlasem:

„Říkal jste, že jste byl dobřej kovář pro francouzskýho generála. Vy jste bojoval ve Francii?“

Oko nehybného starce se pootevřelo a zabodlo do tváře mladého muže. Jako by ho rentgenovalo, zda mu lze svěřit část číselného kódu tajemství lidského osudu, který pečlivě střeží úkryt křehké paměti. Petr si uvědomoval, že nesmí jediným pohybem či gestem tváře nebo očí zradit tuto chvíli. Že nesmí vyzařovat nic jiného než pokornou ochotu naslouchat. Vnímal až do konečků prstů, že bude-li toto zkoumavé ticho trvat o dvě tři vteřiny déle, než má, nebude vyvolen poznat tajemství tohoto starce.

Brada starého kováře se konečně pohnula a ukázala před sebe. Petr pochopil, že si má k němu přisednout, ale s vědomím důležitosti chvíle se uvelebil před starcem do trávy. Konečky prstů paní Růženky pohládily skráně jejího muže. S tichostí víly usedla na lavici vedle něho.

„V devatenáctém roku to bylo. Už jsme byli republika. Rok už byl prezidentem Tomáš Garrigue Masaryk a u Plzně bylo velký vojenský cvičení.“

Svá slova pronášel volně, kladl důraz na každou slabiku. Vyslovení prezidentova jména zaznělo Petrovi v uších až nepatřičně, neboť si odvykl na vyslovování Masarykova jména s úctou a respektem, a to především ve škole. Pokud se vzpomínalo doma, pak s nostalgii, ztišeným hlasem, do něhož se vkrádala po nástupu komunistů stále větší a větší opatrnost. Kovář však jméno prvního prezidenta vyslovil, jako když oddaný rytíř vyslovuje jméno svého krále.

„Byli jsme už s Růženkou spolu,“ řekl jemně. „Pracoval jsem v kovárně. Někdo tam přiběhl, že vojáci shání podkováře, jednomu koni vysokýho oficíra upadla při manévrech podkova. Chtěli nejlepšího podkováře. Řekl jsem jim, že měli dělat manévry na dvoře v Kladrubech. Ale kůň nemůže za svého pána, a tak, když se mi nebudou plíst pod nohy, to udělám.“

Na chvíli se odmlčel, povytáhl krk z obručí košile, zapálil si již vyhaslou dýmku a špičkou okované sukovice nakreslil do písečných zrněk vedle již nakreslených čar další tajuplný obrazec.

„Co jim zbývalo. Měli na kvalt, tak museli riskovat. Postavil jsem si koně, abych si ho prohlédl. Nechal ho projít a připadalo mi, že zadní pravou, co mu upadla podkova, víc zatěžuje zvenčí. Moc pěkný hnědák to byl, to je pravda. Vyšší na kohoutku. Podobný Hektorovi, co si ho pan prezident asi za rok pořídil. Když jsem pak viděl Masaryka na koni, až jsem si řekl, jestli to není ten samej kůň. Nebyl. Hektor měl na čele bílou hvězdu. Hnědák byl trochu neklidnej. Jak by ne, když se tam ochomejtalo tolik oficírů a těma zlatýma pašákovinama ho plašili. Nechtěl jsem je tam, ale oni byli celý podělaný. Prej že je to kůň francouzskýho generála. Řek jsem jim, že když s mojí prací byli spokojený rakouský oficíři, tak bude spokojenej i francouzskej ženerál. Poslal jsem je pryč až na jednoho, aby koně držel u hlavy, a na svýho pomocníka na přizvednutí kopyta. A pak jsem ho uklidnil po svým.“

Kovářovo uchechtnutí prozrazovalo, že měl rád všelijaké figle, triky a finty, kterými s koňmi čaroval.

„Tady Růženka přinesla ošatku soli. Lízání soli totiž koně odvede od neklidných myšlenek. Vykoval jsem podkovu pěkně na míru s dvěma čapkama, protože to bylo na zadní. A trochu jsem upravil tu vnější stranu, aby se vyrovnala ta zátěž. Než kůň slízal sůl, bylo hotovo.“

Kovář si vyndal z hrubých plátěných kalhot kapesník, rozložil ho a s ledabylou hrdostí si nadvakrát otřel zátylek. Vyklepal zbytek popela z fajfky a zasakroval.

„Netáhne. Vod toho osmačtyřicátýho netáhne. Kurvy jedny!“ Než jeho žena stačila zaprotестovat, poprosil ji: „Růženko, dones mi trochu vody, prosím.“

Kovářova manželka se s hlubokým povzdechem optala Petra, zdali chce také, a vešla do nitra stavení.

„Proč vám dýmka netáhne od osmačtyřicátýho?“ vyzvídala Petr.

Kovář se naklonil pohledem do chodby, jestli se manželka nevrací, a ztlumil hlas.

„Nesmím mluvit sprostě před Růženkou... Proč? Protože mě ty kurvy tím únorem nasraly. No, a já ji tenkrát ve vzteku přetáh. Blbec.“ Kovář se odmlčel a lehce pokyvoval hlavou.

„Děkuju, Růženko,“ zachraptělo kovářovi v krku tak vlídně jako žádné jiné slovo předtím. Petr také vzal s povděkem hrnek studené čerstvé vody. Starcova hůl opět zakroužila nad ošlapanými kameny.

„Tak jen co jsem koně obul a oficír ho vyvedl ven, přišel druhej, že kolik má platit. Řekl jsem mu, že to je na nich, páč nevím, kolik se platí generálskej kůň. Co bych jim to usnadňoval, řekl jsem si. Byli to nóbl oficíři, třeba na ně sedne furianství a budou se chtít uká-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Divoká honba***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.